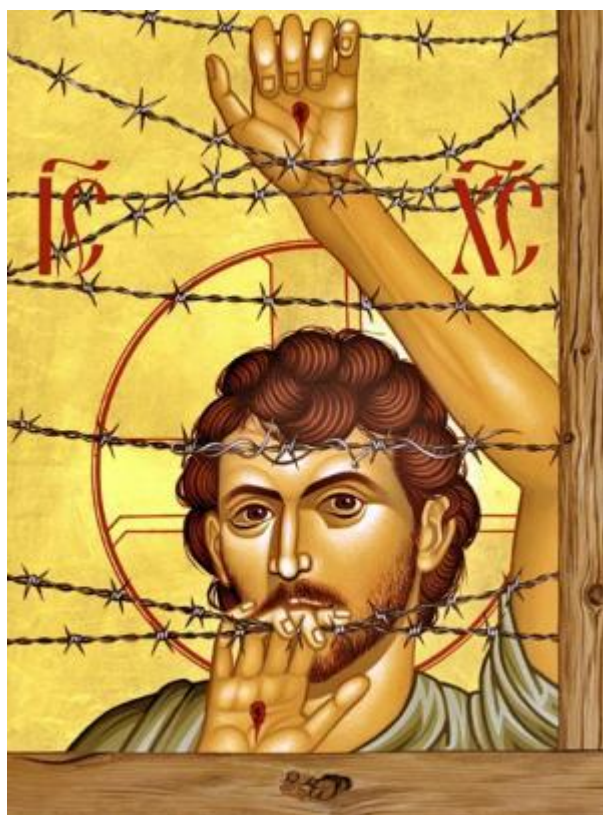

Migrants, una realitat a la llum de la fe

Aquesta vol ser una reflexió que ens ajudi a prendre consciència de la tragèdia que viuen a les fronteres del sud d'Europa els immigrants pobres, i ens animi a assumir, des de l'Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist, la nostra responsabilitat en la lluita per la causa d'aquests immigrants.

Les fronteres maten!

Què fer com a cristians en presència d'unes fronteres, que no estan pensades per controlar entrades i sortides d'un Estat sobirà, sinó com a barreres infranquejables – impermeables- en el camí d'una humanitat empobrida que busca un futur millor? Què fer com a cristians en presència d'unes fronteres dissenyades perquè en elles els pobres quedin atrapats, mutilats o morts? ¹ Què fer?

Parlem de fronteres:

No són de la meva incumbència les fronteres dels Estats. Em molesten. Sempre m'han semblat vexatòries. Totes. Suposo que són un mal que es justifica com a necessari per protegir-nos. Suposo que són una manera de marcar territori.

Amb tot, el que les fronteres no m'agradin, no seria raó per ocupar-me'n en aquesta seu. Si m'han demanat que ho faci, és perquè se'm considera testimoni de la violència que en unes fronteres concretes es fa als pobres, perquè en la meua vida s'han creuat innumbrables víctimes d'aquestes fronteres: homes, dones i nens a qui acollim,

¹ Ja sé que la llei mai els anomenarà pobres: per a ella són irregulars, homes i dones sense papers, sense un títol legal per entrar en un país sobirà. I els mitjans de comunicació, també els de l'Església a Espanya, li fanen el joc al poder ocultant, darrere de paraules que la justifiquen, la violència que s'exerceix contra els pobres.

escoltem, atenem amb l'esperança que trobin el seu camí cap al futur, però, alhora, sempre amb el temor que, no més enllà de demà, aquest camí hagi acabat en la mort. Si soc aquí parlant de fronteres és perquè a les nostres esglésies, quan un emigrant demana la benedicció "per fer el viatge", el beneïm com si li diguéssim una última unció per enfrontar-lo a la mort.

Parlem de fronteres en les quals es mouen homes i dones que hem de curar, perquè, ferits en cos i ànima, porten anys sagnant salut i cordura en les concertines dels nostres drets, dels nostres privilegis, de la nostra abundància; homes i dones obligats a mendicar amb humiliació en ciutats i camins un pa que podrien a haver guanyat amb la dignitat del treball.

Aquestes fronteres que exploten, maltracten i maten els fills que Déu m'ha confiat perquè cuidi d'ells², aquestes són de la meva incumbència i per això en parlo³.

Parlem d'emigrants:

Parlem d'homes, dones i nens erradicats de la seva terra, i no per una vocació divina com Abram⁴, sinó per la fam com Elimèlec⁵, o per la violència dels poderosos amb els deportats, exiliats i esclavitzats de tots els temps⁶.

Parlem d'homes, dones i nens llançats fora de les seves llars, apartats de la seva cultura, desplaçats del seu món, designats com a irregulars, clandestins i il·legals, assenyalats com una amenaça, controlats com una malaltia, castigats com a delinqüents.

Els qui van inventar malles amb ganivets per a murs carceraris i camps de concentració, les han estès a les fronteres per fer-les impermeables.

Ningú acceptaria que ho fossin per als pobres, d'aquí que anem dient que les volem impermeables per als problemes, les malalties, la por, encara que tots sapiguem que només ho seran per als predilectes de Déu.

Les volem tancades al voltant de la nostra abundància, i les dotem de tanques, de fosses, de detectors de moviment, de calor, de vida, perquè no ens inquieti el clamor dels que viuen en la misèria.

En el límit d'aquest món de privilegiats, amb arrogància i prepotència d'amos i senyors, hem posat el cartell de «Prohibit el pas». Ignorats i invisibles, Llätzer i les seves nafres, l'emigrant i els seus patiments, han de quedar fora de la sala del nostre banquet.

Parlem d'indiferència:

És una paradoxa: A les fronteres es viu un drama que una i altra vegada desemboca en tragèdia, però tot es consumeix davant la indiferència de la societat, sense que s'alteri la rutina del nostre dia a dia⁷.

² No és la meua missió entrar en debats de política, de filosofia, d'antropologia, ni tan sols de teologia. A mi se'm demana que, "amb la paraula i l'exemple", guii el poble que se m'ha confiat; a mi se m'ha demanat "viure per als fidels", ser entre ells com el menor i com el que serveix, proclamar a temps i a destemps la paraula de Déu. Aquest és el mandat que he rebut: "Estima amb amor de pare i de germà als que Déu posa sota la teua cura, especialment els preveres i diaques, els pobres, els febles, els que no tenen llar i els immigrants" (Carta circular a l'Església de Tànger, 18 de febrer de 2014).

³ Amb la qual cosa dic que m'incumbeixen les opcions polítiques de les quals milers i milers de persones són víctimes a les fronteres, encara que alguns polítics evoquin el fantasma del nacional-catolicisme per silenciar paraules que reclamen justícia. Un Ministre catòlic no pot deixar l'evangeli a la porta del Consell de Ministres, com no deixa la seva laïcitat a la porta de l'església en la qual celebra l'Eucaristia.

⁴ Gn 12, 1.

⁵ Rut 1, 1-2.

⁶ Cf. 2 Cr 36, 17-21.

⁷ Confesso que, a la llum de la frontera, m'indigna el turisme de borratxera, m'indigna la reducció de la política cap a la lluita pel poder, m'indigna tot el que en la nostra societat fa actual el "pa i circ" de la Roma imperial.

Aquesta indiferència permanent, aquesta immunitat a la commoció interior, només és possible si no es veu el que succeeix, o si es justifica el que es veu.

D'aquí la necessitat de trencar el silenci, de fer llum sobre l'escena, de posar davant dels ulls el dolor dels petits de la terra, de denunciar violències, injustícies i polítiques, no només per amor dels qui pateixen i moren a la porta de casa nostra, sinó també per amor als cecs que, dins d'ella, no ens adonem que, volent guardar la pròpia vida, l'estem perdent.

Si no veiem, si no escoltem, si no som conscients de la nostra responsabilitat en el que succeeix, no donarem una oportunitat a la justícia, no hi haurà lloc en nosaltres per a la compassió, no serà possible l'hospitalitat.

Aquesta reflexió busca il·luminar des de la fe el drama d'una frontera, la d'Espanya amb el Marroc, i abriga l'esperança que, veient i escoltant, desemmascarant justificacions i confrontant-nos amb l'evangeli, obrim el camí a la commoció del cor i transformem en lloc de trobada aquest espai geogràfic i polític que avui és lloc de repressió i de tortura per als pobres.

Veure i escoltar:

A les tanques de Ceuta i Melilla tot està dissenyat per veure i escoltar: "Cables de detecció tridimensional, càmeres de vigilància, sensors de so, de moviment i tèrmics; i, a un costat i un altre de la frontera, dos exèrcits d'ulls i oïdes atents a un petit món d'homes, dones i nens a la recerca de pa"⁸.

El sorprenent, l'ensurt, l'escandalós d'aquest dispendi en recursos tècnics i humans per veure i escoltar, és que no està orientat a la trobada sinó al rebuig, no a l'hospitalitat sinó a la crueltat, no a la solidaritat sinó a la xenofòbia, no a la compassió sinó a la repressió.

Per veure i escoltar, els cristians no necessitem càmeres de vigilància sinó ulls de misericòrdia, no necessitem sensors de so sinó oïdes atentes al clam dels pobres, no necessitem tècnica sinó cor, no necessitem raons sinó fe. Per veure i escoltar, necessitem fer-nos amb mirada i oïda, cor i fe de Jesús de Natzaret.

Els llegiré uns textos de l'evangeli de Marc; prou per fer-nos una idea de com són les fronteres de Déu, de com veu i escolta Jesús de Natzaret:

"Sortint de la sinagoga, arribaren acompanyats de Jaume i Joan, a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, **hi ho digueren a Jesús. Llavors ell s'hi acostà i, agafant-la per la mà, la va fer aixecar.** La febre va deixar-la, i ella es posà a servir-los. Al vespre, quan el sol s'havia post, **li anaven portant tots els malalts i els endimoniats. Tota la població s'havia aplegat davant la porta.** Ell va curar molts malalts que patien diverses malalties; també va treure molts dimonis"⁹.

⁸ "Arran dels assalts massius a les tanques de seguretat el setembre de 2005, es van instal·lar segones tanques i es va augmentar la seva alçada de tres a sis metres, amb aspersors de gas lacrimogen i cables de detecció tridimensional a l'espai intermedi, càmeres de vigilància i sensors de so, de moviment i tèrmics. Aquestes tanques tecnològiques poden ser controlades per les patrulles frontereres espanyoles des d'una sala de vigilància central, mentre que a l'altre costat de la frontera, i amb finançament de la UE, l'exèrcit marroquí ha establert nombrosos llocs de vigilància i campaments militars a la manera antiga, com posant aïllament al seu propi país, per vigilar l'aproximació des del sud a fronteres que ni tan sols reconeix com a legítimes, sinó que considera com un residu d'imposicions colonials": XAVIER RIBAS, *Les tanques frontereres de Ceuta i Melilla*.

Un paisatge per el futur? (2011).

⁹ Mc 1, 29-34. (BCI)

*"Un leprós el vingué a trobar i agenollat, li suplicava: «Si vols, em pots purificar». Jesús compadit, va estendre la mà, el tocà, i li digué: «Ho vull, queda pur». Al instant li desaparegué la lepra i quedà pur"*¹⁰.

"Al cap d'uns dies, Jesús entrà novament a Cafarnaüm. Va córrer la veu que era a casa, *i s'hi aplegà tanta gent* que no cabien ni davant la porta. Ell els anunciava la paraula. Llavors *vingueren uns homes a dur-li* un paralític. El portaven entre quatre. Veien que amb tanta gent no podien dur-lo fins a Jesús, *van fer un forat al sostre* sobre l'indret on ell era i van baixar la llitera on jeia el paralític. Jesús *veient* la fe d'aquella gent, diu al paralític: «Fill, et són perdonats els pecats»"¹¹.

Els cristians no podem deixar aparcada a casa la mirada de Jesús sobre els pobres; no podem deixar de ser, com Jesús, un evangeli per als pobres; no podem deixar d'anar, com Jesús, amb l'evangeli als pobres, tot i sabent que aquest camí no deixa beneficis ni al banc ni a les butxaques. Diguem-ho així: els cristians no podem separar acció política i fe professada, com no podem ni volem separar política i llibertat, política i justícia, política i humanitat.

Jesús se'ls mirà de fit a fit, indignat i entristit perquè tenien l'enteniment ofuscat¹², i mirava amb compassió el necessitat¹³. (BCI)

La política ens vol cecs i sords i muts davant el dolor dels pobres. L'evangeli ens vol tan a prop d'ells que ens resulti impossible no veure'ls, ens sigui impossible no escoltar-los.

Encara més: alguna cosa em diu que mai veurem els pobres si en ells no ens veiem a nosaltres mateixos; mai els acollirem si en ells no ens acollim a nosaltres mateixos.

El profeta ho va deixar insinuat quan va dir: "Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, vesteix el qui va despulrat. No els defugis que són germans teus "¹⁴. (BCI)

El poeta místic sufí ho va expressar d'aquesta manera:

"Algú va trucar certa vegada a la porta del seu Amic.

-Qui és? –va preguntar una veu des de dins.

-Jo!

-No pots entrar. Encara és massa aviat i en aquesta casa no hi ha lloc per a l'impur.

Aquell home va abandonar el lloc, entristit, i durant molt de temps es va consumir en les flames de la separació. Però al final va tornar. Va començar a donar voltes al costat de la porta de l'Amic, entre dubtes i temors. Finalment es va decidir a trucar.

-Qui és?

-Tu!

¹⁰ Mc 1, 40-42. (BCI)

¹¹ Mc 2, 1-5. (BCI)

¹² Mc 3, 5. (BCI)

¹³ Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell i, el **veié i se'n compadí**. S'hi acostà, li amorosí les ferides, amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar: Lc 10, 33-34. (BCI)

Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda... **Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir** i li digué: «No ploris». Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els que el portaven s'aturaren. Ell digué: Jove, aixeca't!. El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare: Lc 7, 12-15. (BCI)

Quan Jesús desembarcà, **veié una gran gentada i se'n compadí**, perquè eren com ovelles que sense pastor: Mc 6, 34. (BCI)

¹⁴ Is 58, 7 (BCI)

*-Passa, amic meu, ara que ja ets jo. Perquè a casa no hi ha lloc per a dos jo*¹⁵.

L'estratègia del poder excoent és la d'assenyalar l'altre com el que ve a ocupar el teu lloc, a fer-se amb un lloc de treball que ja no estarà disponible per a tu, a disminuir els recursos sempre limitats del teu benestar.

Són molts els cristians –laics, religiosos, sacerdots i bisbes- que tenen i ajuden a tenir aquesta visió excoent de l'emigrant.

En caritat, a aquests cristians i a mi mateix, voldria estalviar-los aquella sorpresa última i terrible de descobrir que, quan excoiem de la nostra compassió l'emigrant, estàvem deixant fora de la nostra vida Crist Jesús.

Desemascarar justificacions:

Crec que les justificacions més comunes del rebuig a l'emigrant estan ben sintetitzades en una carta que vaig rebre d'un amic marroquí. Ell les resumia així: **Problemes econòmics i socials:** L'emigrant fa possible que competeixin els salaris, i aquesta possibilitat tensa el clima social i agreuja la crisi econòmica. Els patrons se serveixen de la immigració per pressionar a la baixa els salaris. Els emigrants són els esclaus del segle XXI. L'emigració és de fet l'exèrcit de reserva del capitalisme. Quins llocs de treball han d'ocupar aquests emigrants si el país experimenta una desocupació massiva? On allotjar-los? Com cuidar-los si no hi ha recursos per cuidar-nos a nosaltres mateixos? Si Espanya continua acollint tota la misèria del món, el seu sistema de protecció social desapareixerà.

Problemes de seguretat: Com que no té una feina, gran part d'aquesta immigració africana no arriba a integrar-se i es desvia cap a la delinqüència o al crim organitzat (tràfic de drogues essencialment). Expansió de la inseguretat: robatoris, agressions... Hi ha un llaç entre immigració massiva i retorn de les societats europees al salvatgisme. El fonamentalisme islàmic i el terrorisme que se'n deriva es desenvolupen a Europa, i és allà on troben les seves millors llavors.

Problema demogràfic: El fenomen de la substitució demogràfica és visible a les ciutats de l'Illa de França¹⁶ (no sé a Espanya). La població autòctona es veu obligada a sortir de zones urbanes en què la taxa d'immigració de poblacions, no originàries del país, ha crescut significativament¹⁷.

Problemes d'identitat i culturals: L'arribada massiva d'emigrants que no dominen la llengua del país d'acollida fa caure el nivell de l'escola pública. Oposició freqüent a matèries d'ensenyament escolar: cursos d'història, cursos de filosofia, etc. Així s'escolta dir: "Voltaire és contrari a la meva religió", "Madame Bovary és una obra excessivament llicenciosa, és «haram» -il·legal, il·lícita, prohibida, sagrada-". Els professors de filosofia són acusats d'islamofòbia i pateixen pressions insuportables en l'exercici de la seva missió. Està a la vista la fascinació pel gangsterisme, per la subcultura del Rap... S'importen costums, conductes, codis culturals que, el menys que es pot dir, és que xoquen amb els autòctons. Exemples: segregació de sexes, vel, masclisme assumit, crims d'honor, matrimonis forçats, poligàmia, control humiliant i sufocant de la sexualitat dels fills (obsessió per la virginitat, persecució de l'homosexualitat).

Una minoria d'aquesta categoria d'emigrants aconsegueix integrar-se perfectament en la societat d'acollida; el que demostra que l'obstacle a la integració no és certament ènic, sinó cultural, només cultural.

¹⁵ Rûmî Yâlâl al-Dîn (1207-1273): poeta persa. Text pres d'unes notes de Javier Melloni.

¹⁶ És una de les regions amb més renda per càpita del món i constitueix l'àrea metropolitana de Paris.

¹⁷ Fenomen de "White Flight".

En el mateix missatge, el meu amic, que sembla ser tot menys marroquí i musulmà però que és l'un i l'altre, afegia un apartat sobre mesures que en aquesta matèria ell considerava necessari adoptar:

Als qui emigren per raons econòmiques, ajudar-los, amb oportunes polítiques de desenvolupament, a fixar la seva residència al país d'origen.

Frenar l'explosió demogràfica a l'Àfrica (accessibilitat a la contracepció i lluita contra els prejudicis populars que la concerneixen)¹⁸.

Lluitar contra la corrupció i les formes no democràtiques de govern, que neutralitzen l'esforç nacional de desenvolupament, i constitueixen un forat negre per a tota ajuda internacional.

A més, és urgent protegir els drets de la infància, reconeguts en la *Convenció sobre els drets de la infància*, de 20 de novembre de 1989. En aquesta Convenció s'exigeix per als infants l'escolarització obligatòria fins als 15 anys d'edat.

Hauran observat vostès que, llegit el missatge del meu amic, ja no estem parlant dels emigrants i de les seves necessitats, sinó de la immigració i dels problemes que la immigració ens causa.

Però ell mateix em va retornar al terreny d'allò personal amb un Post scriptum demolidor:

"Pel que em concerneix, els meus pares van decidir portar-me al món només quan van tenir la certesa de disposar dels mitjans necessaris per cobrir les meves despeses. Els pobres que no tinguin aquests mitjans, per favor, que no tinguin fills. No hi ha un dret a l'infant; aquest és una immensa i sagrada responsabilitat... l'infant té dret a una família sana i equilibrada –materialment, moralment i espiritualment. La selecció natural vol que la misèria en totes les seves formes deixi de reproduir-se".

A aquest llarg missatge del meu amic responc amb uns correus electrònics ultracurts, fills de la intuïció, de la inspiració del moment.

El primer deia:

Germà meu: tu fas el discurs del ric que té resolt el seu problema o que no es vol crear problemes. Imagina ara que el teu discurs no el llegeixo jo sinó un dels habitants del mont de Beliones. Jo l'hauria llegit com una opinió sobre emigrants clandestins; ell ho hauria entès com una condemna a mort. Tu l'hauries condemnat en nom dels teus drets, dels teus privilegis, del teu món... Pensa-ho.

El segon deia:

Si els pobres no tinguessin dret a tenir fills, jo mai no hauria nascut... Pensa-ho.

I el tercer postil·lava:

Si els pobres no tinguessin dret a tenir fills, la humanitat mai no hauria existit... Pensa-ho.

Ara, ja només per a vostès, afegiria: Observin com, davant la necessitat reconeguda d'unes persones, la raó opta, no per buscar remei a la necessitat, sinó per eliminar el subjecte que la pateix... Pensin-ho.

He dit "*la raó*". Podria dir, amb Eduardo Galeano, "*el sistema*": "*Aquest sistema assassina famolencs en lloc de matar la fam i està en guerra contra els pobres, però no contra la pobresa*"¹⁹... Pensin-ho.

I una última observació en aquest apartat de 'justificacions': el pas més o menys inconscient que donem des de la consideració de la persona i les seves necessitats a la consideració dels problemes que la immigració ens comporta, implica una

¹⁸ En aquesta matèria, el meu amic considera que "l'Església té un paper especial a exercir, usant en especial la seva influència i la seva autoritat moral sobre les poblacions africanes a favor de la contracepció o de l'abstinència".

¹⁹ Citat en *AUTOGESTIÓ, Revista solidària amb els empobrits de la terra*. Febrer-Març 2015. Nº 107, pàg. 5.

reducció, també més o menys inconscient, de les persones a objectes; amb tota naturalitat convertim l'ésser humà en mercaderia. Amb la qual cosa, enmig de les meves preocupacions queda una i altra vegada, no l'home, sinó l'interès, el benefici, no quedés tu sinó jo... Pensin-ho.

Confrontar-nos amb l'evangeli:

Tornem a les fronteres i als exclosos que hi queden atrapats.

La revelació situa l'home, els pobres, al cor del disseny salvador de Déu.

Jesús de Natzaret ho va donar a entendre amb paraules que inunden de llum l'enigma de l'univers: "*I, així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna. Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels que creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.*"²⁰.

L'Apòstol per la seva banda pressuposa aquesta centralitat de l'home en el disseny de Déu cada vegada que confia a les paraules els misteris de la fe: "*Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt al cel. Ens escollí en ell abans de crear el món perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist... En ell, per la seva sang, hem obtingut la redempció... En Crist hem rebut la nostra part en l'herència; ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat*"²¹.

"*El Verb de Déu es va fer home i el Fill de Déu es va fer Fill de l'home perquè l'home, unit íntimament al Verb de Déu, es fes fill de Déu per adopció*"²².

En veritat, la glòria de Déu consisteix en que l'home visqui²³. En veritat, Déu ha optat per l'home, pel pobre, i en fer-ho, s'ha posat contra si mateix²⁴.

Són molts, però, a l'Església els que, donant per sabuda aquesta evidència teològica, la donen alhora per oblidada, com si es tractés d'una cosa prescindible en el conjunt de l'evangeli.

Obliden que a Jesús de Natzaret Déu l'ha ungit amb el seu Esperit per als pobres, i l'ha posat com a bona notícia en el camí dels pobres: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als **pobres**²⁵, a proclamar als **captius** la llibertat, i als **cecs** el retorn a la llum; a posar en llibertat els **oprimits**; a proclamar l'any de gràcia del Senyor"²⁶.

I obliden que aquest mateix Esperit –l'Esperit de Crist ressuscitat– és el que uneix i posa en el camí dels pobres el cos de Crist que és l'Església²⁷.

Per molt que els homes, també els eclesiàstics, ens obstinem a "**posar al mig**" les nostres raons, els nostres interessos, els nostres sabers, fins i tot la llei de Déu, Déu s'ha entestat a "**posar al mig**" l'home amb la seva necessitat. I allà on nosaltres optem pel nostre, Déu, passant fins i tot sobre si mateix²⁸, opta per l'home i el seu alliberament.

²⁰ Jn 3, 14-16. (BCI)

²¹ Ef 1, 3-5. 7. 11. (BCI)

²² IRENEU DE LIÓ, Contra les heretgies (Llibre 3, 19, 1).

²³ Cf. IRENEU DE LIÓN, Contra las herejías (Llibre 4, 20, 7).

²⁴ "L'amor apassionat de Déu pel seu poble, per l'home, és alhora un amor que perdona. Un amor tan gran que posa Déu contra si mateix, el seu amor contra la seva justícia. El cristià veu perfilar-se ja en això, veladament, el misteri de la Creu: Déu estima tant a l'home que, fent-se home ell mateix, l'acompanya fins i tot en la mort i, d'aquesta manera, reconcilia la justícia i l'amor": Benet XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, 10.

²⁵ Amb un evangeli per als pobres, com a evangeli per als pobres.

²⁶ Lc 4, 18-19. (BCI)

²⁷ Cf. Jn 20, 21-23.

²⁸ Com diria el Papa Benet XVI, posant-se contra si mateix.

El Messies Jesús, l'ungit per l'Esperit de Déu per als pobres, opta sempre per l'home i contra el mal.

Ho fa amb l'esguerrat que estava a la sinagoga i que el mateix Jesús "**posa al mig**" aquell dia de dissabte²⁹: el bé d'aquell home està per sobre de la sacralitat del dissabte i per sobre de la seva pròpia vida.

Ho fa amb la dona sorpresa en flagrant adulteri que escribes i fariseus li "**posen al mig**" aquell matí al temple de Jerusalem³⁰: la vida d'aquella dona està per sobre de les prescripcions de la llei de Moisès.

Ho fa amb vosaltres, doncs ell, "sent ric, es va fer pobre per vosaltres perquè us enriquíssiu amb la seva pobresa"³¹.

El Messies Jesús pot dir amb veritat: "Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova"³².

Són molts els homes i dones que es consideren cristians i que estarien disposats a barallar-se fins a ofendre, fins a perseguir i fins i tot a odiar, per la precisió en la formulació d'una doctrina, i que, tanmateix, miren amb indiferència i passen de llarg davant el germà que jau mig mort en el camí per on van.

Jesús no va venir a ensenyar als mig morts una teologia nova, sinó que es va acostar a aquell home –es va acostar a nosaltres–, li amorosí les ferides, amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar: "³³.

A la frontera, a la llum de la fe, només es pot estar com el que serveix, com el que estima, com a enviats de Déu amb el seu evangeli per als pobres.

Conclusió:

Espero que a la frontera, a la llum de la fe, aprenguem a veure'ns a nosaltres mateixos i no ens tanquem en la nostra pròpia carn; aprenguem a veure Crist, i visquem pendents de la seva necessitat per guarir-la; aprenguem l'estremiment del cor per les nostres ferides, per les ferides de Crist, obertes al cos dels pobres.

Espero que a la frontera, a la llum de la fe, se'ns trobi sempre tan a prop dels pobres que se'ns confongui amb ells, que siguem un amb ells.

En Jesús de Natzaret, Déu se'ns ha revelat sense fronteres, un Déu que només somia que la casa se li ompli de fills.

A tu, Església cos de Crist, et va fer dels pobres amb el mateix amor que et va fer de Jesús: Església sense fronteres, Església mare de tots, Església que a tots s'ofereix espaiosa i oberta com el cor de Déu.

Gràcies per la seva atenció.
Santiago Agrelo

²⁹ Cf. Mc 3, 1-6.

³⁰ Cf. Jn 8, 3-11.

³¹ 2 Cor 8, 9. (BCI)

³² Mt 11, 4-5. (BCI)

³³ Cf. Lc 10, 30-37.